

Cirkus

Libretto av Niklas Rydén

Prolog

Det är arton knivar sammanlagt. Först nerifrån vänster sida. Sex knivar. [kk kk kk kk kk kk.] Sen samma på höger sida. [kk kk kk kk kk kk.] Sen motorn på och jag snurrar runt runt runt. Fort. Och du tar god tid på dig med de sista sex knivarna. Håller publiken gastkramad. [kk kk kk kk kk kk.]

Jag var cirkusens prinsessa när mamma och pappa dog mitt i sitt trapetsnummer. Sen träffade jag dig och vi turnerade i hela världen med vårt otroliga nummer. Och sen allt som hände, och guldets och gruvan. Tänk vad vi gjort!

Scen 1 Dialog med dig och det inre

I-01 Inne i huvudet, ensam i ångest. (I sig själv)

Det är de små grå bultarna som bankar, bankar, bankar. Hela tiden. Metall mot metall. Kall. Hård. Som vagnarna i schakten mot rälsen på vintern.

Det går inte. Det går inte mer.

Tommy är död. Han är död. Du är död! Hör du det! Jävlar!

Får inte... Får inte börja gråta... Jävlar skit. Jag orkar inte mer...

Ensam. Ensam. Ensam. Det kryper. Som ormar av mörkblå rotting förtär det mig sakta. Kramar och kramar. Hjärta, mage, bröst. Skrumpnar gör jag. Till en hög av aska. En hög av skit. Är. Jag.

Guldets glimmade längst in i djupet, in i trapetsen, rakt ned i stupet.

Längst in i djupet, rakt ned i stupet. In i trapetsen, längst in i djupet.

I-02 Mörkblå sång i sammet. (I sig själv? Eller publiken?)

I mörkblå syner blir det som sammet. Mjukt, tungt och vackert på en gång. Som en sång. En mörkblå sång i sammet.

Sammetslen. Den mörka blåa lena fén.

Hon skall rädda mig, bädda mig, in i blå torr ren frisk orörd hel. Allt.

Allt blev fel. Så fel. Det var ju vi. Det var vårt liv. Hur kunde detta hända.

I-03 Skära, skära, rispa lite (Till publiken?)

Lodräta står de. Upprepar sig. I sidled. Som knivar som fastnat på väggen.
De blir mönster som fångar oss. Snärjer oss, roar oss. Oroar. Lodräta står de.
Lod. Lod. Blod. Blod.

Skära, skära, rispa lite. Se vad fint det rinner ner.
Svåra, svåra, piska lite. Skrik att blod är rött, jag ber.
Kära, kära, viska inte. Se hur tiden stilla ler.
Skönt. Att känna. Värmen. Lever. Nu en stund. Jag ser! Jag ser!
Skära. Sakta. Rispa lite. Aj. Nu rinner det bra. Mer och mer.

I-04 Blommorna vissnar men kommer tillbaks. (Till dig)

Du kan inte gå. Du får inte lämna mig.
Se på blommorna. De vissnar men kommer tillbaka. Varje år.
De kommer tillbaks. Du kommer tillbaks. Som vågen, som molnet, som forsen, som löven, som livet som ändå tar slut. Så snart.

Tänk för fan. Tänk och lev!

I-05 Aldrig mer skall bokstäverna dans (I sig själv. Till dig)

Inte sova. Aldrig sova. Dag efter dag. Natt efter natt. Jag vet inte. Orkar. Inte. Mer.

Jag dör. Sakta. Inifrån. Jag dör. Det är svart. Slut. Slut. Slut.

I-06 Det var fantastiskt (Till dig)

Det var fantastiskt. Du höll mig så hårt och ändå så känsligt. Jag kunde komma bara jag tänkte på det. Det fanns inga gränser. Och jag älskade det! Jag ville bara vara där hela tiden. Om och om och om...

Jävlar skit! Jävlar förbannade skitkuk! Det gjorde så ont och du kan aldrig fatta vad du gjorde med mig. Att bli så hjälplös, så förnedrad och förödmjukad... Och tagen överallt. Så avstängd, så berusad, så utan känslor var du. Och om och om igen. Fy fan vad jag hatar dig.

Och du svek. Du svek, svek, svek mig.

I-07 Rädslor och demoner (Till dig. Till publiken.)

Vi lät demoner och rädslor segra, när vi körde våra vagnar i schakten. Fram och tillbaks. Fram och tillbaks.

Det var tigrar. Det var lejon. Som sakta åt upp våra liv inifrån.
På prärien smyger de runt sitt offer. Omöjliga att se. Så språnget, kraften, tyngden.
Och tänderna. De hänger i tänderna. När bettet fått fäste finns ingen väg tillbaks.

I-08 I Algblommans famn (I sig själv. Till publiken.)

Sexton ton av olycka värper änder i algblommans famn.
Ingen vet att skatta synden, för grönskan har inget namn.
Nu skjuts de i sank, nu bjuds det till dans, nu krossas en svans, nu kastas en lans.
Ägg skall ruvas. Ägg skall kläckas.

Hon var här. Här inne i min mage. Det var där hon var. Bara där..

I-09 Ångestramsor och tystnad (I sig själv)

Hon flyr undan i rusande ångestramsor:

sextondelar

Mörkret låter sakta tiden snurra bort i evigheter
Mörkret låter sakta tiden snurra långt bort
Mörkret låter sakta tiden snurra bort i evigheter
Mörkret låter sakta tiden snurra långt bort
I det svarta, mitt i natten, i det svarta, mitt i natten, i det svarta, mitt i natten, i det svarta. Hoo...
I det svarta, mitt i natten, i det svarta, mitt i natten, i det svarta, mitt i natten, i det svarta. Hoo...

(Till publiken)

Ibland är det faktiskt helt tyst. Inuti. Det bara är där. Jag är där. Ser. Lyssnar. Kan se. Höra.
Den maniska paniska floden av tankar av ord har stängts av. Det är tyst. Det är underbart.
Sen är det som vanligt igen.

Scen II Allt det som hände

II-01 Doris Day, Dolly och gruvan (Till publiken)

Doris Day var 16 år när hon föll. Hon var redan superkändis. Och så ramlade hon ner i det svarta hålet. Det var en klar septemberkväll utanför New Jersey på en promenad med hunden Dolly. Dolly var en pigg och nyfiken chihuahua som alltid tog Doris på nya äventyr i skogskanten bakom villastaden. Det var kyligt. De var snart framme och Dolly hittade genom staketet runt den gamla gruvan. Hålet var mer än en meter brett och Dolly drog Doris med fram till kanten. Det var inte första gången och det hisnade alltid när man tittade ner. Dolly ryckte i kopplet när hon försökte fånga en humla. Och Doris trampade snett. Så föll hon svart och obevekligt ned i vattnet och drog Dolly med sig i fallet. I chocken försvann Doris helt från verkligheten och egentligen kunde hon lika gärna varit död. Där i det svarta vattnet i den gamla gruvan. Det vill säga om det inte varit för William Andersson som tillsammans med sin fru var ute och gick med sin hund. De hörde plasket, sprang fram, Andersson hoppade i, frun sprang till bilen, hämtade rep, Andersson fick tag i Doris som började vakna till, och de kunde ta sig upp. Dolly, som hade hamnat under Doris i vattnet, återfanns aldrig. Den dagen var Doris bara 16 år.

II-02 Lindans (I sig själv. Eller publiken?)

Upp och ner. Åker linorna sin dans. Regelbundet och mjukt. Svarta är de. Kolsvarta. De bär en kraft som kan döda och de går överallt. På vägar som bär genom skogar. Över berg och fält, till havs och fjäll dansar de sin dans. Upp och ner. Upp och ner.

II-03 I trapetsen väntar döden (I sig själv. Till föräldrarna. Till publiken. I sig själv)

Uppe i trapetsen. När man sitter och väntar. Det är så tryggt. Musiken. Människorna därnere, värmen och doften från takduken. Jag älskar det. Så kommer ljuset. Och så kastar man sig. Rakt ut. Och faller, faller, faller...

Dö. Död. Döda. Dödare. Dödast. Alla skall dö. Alla. Men ni kunde väl väntat! Väntat en liten stund på mig. Jag blev ju alldeles ensam.

Egentligen skulle de hamnat i nätet. Men det satt fel. Så de föll tio meter. Pang. Pang. Mamma dog direkt. Pappa efter två dagar. Jag har aldrig varit uppe i trapetsen sedan dess.

Aldrig tyst. Aldrig tyst. Det är aldrig tyst.

II-04 Trapetslärare, barn och hissvajern som släppte (I minnen med dig)

När vi reste med knivarna... Jag satt där längst upp i baren på hotellen och såg på utsikten. Då var jag lugn och visste hur bra vi skulle få det. Att vi skulle ha barn. Flera barn. Jag skulle bli trapetslärare och du skulle kunna vara hemma långa perioder och bara ta de bästa jobben. Vi skulle klara oss.

Första åren fick man klättra ner på en så'n där brandstege som är som en rund tunnel av metall. Det var alltid kallt. På sommaren. På vintern. Sen byggde du hissen. Gud vilken skillnad. Men riktigt otäckt när vajern fastnade. Man föll ju en meter när den släppte. Men det var där vår framtid fanns. I de svarta gångarna. Nere i berget.

II-05 Karusellen, färgade ljus och Pia-Fina (Till publiken? I sig själv?)

På kvällarna, när det var sensommar, brukade jag sitta på den lilla karusellen och titta på alla färgade lampor och fantisera om var färgerna egentligen kommer från. Om de har ett eget land. Ibland kom pappa och startade karusellen och musiken. Så kunde vi åka runt, runt tillsammans. Länge, länge. Pappa, jag och Pia-Fina. Min trasdocka som såg ut precis som Pippi Långstrump.

Ibland var jag Pippi Långstrump. Jag kände mig speciell. Bo på cirkus. Leka i tältet. Det var som en saga. När mamma och pappa var på turné tänkte jag på Pippi. Hennes mamma var död och hennes pappa ute på havet. Då grät jag.

II-06 Doris Day och hennes skulder (Till publiken.)

Doris Day var 78 år när vi träffades första gången. Hon blev som en mamma för mig. Hon förstod precis. Hon hade förlorat allt. Flera gånger. Hon uppträdde som dansare när hon var femton. Så kom bilolyckan och hon skadade benen. Därför blev hon sångerska och filmstjärna istället. Sen detta hunden. Och när hennes tredje man dog visade det sig att deras advokat hade förskingrat hela hennes förmögenhet. Totalt miljoner dollar. Nu fanns bara skulder. Stackars Doris.

II-07 Kyrktornen och livet som stack upp (I minnen med dig)

Kyrktornen, skorstenarna, masterna, de höga husen. Över den låga staden. Så var livet med dig. Det stack upp, det stack ut, det stack iväg.

II-08 Det förbannade guldets fel (I minnen med dig. Till publiken.)

Det är det förbannade guldets fel. Tänk vad mycket vi sluppit om vi inte hittat de där två gnistrande stenarna. Det var jag som såg lappen i affären. "Fastighet med åtta hektar skog säljes omgående. Mycket bra pris vid snabb affär." Vi köpte efter två dagar och efter tre månader började vi spränga oss ner i berget. Lager för lager, för att finna vår lycka.

II-09 Världens bästa knivkastare. Priset i Monaco (I minnen med dig)

När du började träna i smyg bakom vagnarna var det nog bara jag som trodde på dig. Men att jag fyra år senare skulle vara din target girl och du världens bästa knivkastare... Det var när vi vann det stora priset på galan i Monaco jag fattade att det var sant. Att vi skulle åka runt i världen med vårt otroliga nummer. Det var så häftigt. Jag var tillbaka i cirkusen. Och jag var där med dig.

II-10 Läskigt när cirkusen flyttade (Till publiken?)

Varje gång cirkusen skulle flytta... Det blev så kallt, så hårt, så grått. Alla dystra män som rev stora tältet och packade bilarna. Plötsligt ingen saga mer. Bara arbete, mörka muskler och massvis med cigaretter. Alla var stressade och jag stannade inne i vagnen med Pia-Fina och drömde hur jag skulle bli luftprinsessa. Som skulle flyga i molnen och vara fri som en fågel.

II-11 Jag ville ju bara få föda. Till dig, Till publiken.)

Jag ville ju bara få föda.

Jag vet att du inte ville. Men jag ville ju. Så mycket.

Jag mådde så illa. Men jag var lycklig. Hon växte. När hon försvann dog en del av mig också. Och jag fick så dåligt samvete. För att jag tog bort henne. Och jag tänkte att det kanske aldrig går mer. Jag sade aldrig något mera sen.

När de tog ut henne... Hon var så liten, så vacker, så skir. Som en duvunge. Jag har aldrig sett något liknande. Aldrig skådat ett sådant under. Aldrig, aldrig, aldrig.

Och nu är det för sent. För sent för mig. Man får inte göra så mot människor. Hör du det! Man har ett förbannat jävlar ansvar. Du har aldrig fattat det. Bara tänker på dig, dig, dig, dig, dig. Jag ville så ofantligt mycket. Bara det. Det.

II-12 Det blev en gruva. Guld det som glasklar sanning (Publiken. Dig)

I mörkret, i det fladdrande ljuset från glödlampan gnistrar det till. Som en glasklar sanning lyser det brant, just där man grävt och grävt och nästan gett upp.

Det var alltid lika hisnande när vi hittade nya stråk av guld.

Gud vad vi slet. Tio meter djupt, fyra meter brett. Sju sidschakt. All räls du lade till vagnarna. Och dynamiten. Du sprängde. Vi sprängde. En sådan grej! Vi sålde för hundratusen första året. Sen bara mer och mer och mer.

II-13 Förändrad. Sprit, sprit, sprit. Barnen leker (Dig. Publiken. Sig själv.)

Du blev så förändrad. Jag hatar det. Du var ju för fan full varje dag sista året. Jag var så rädd. Det var inte du. Det var frustration och sprit, sprit, sprit.

Och när jag sade att jag skulle lämna dig skärpte du dig alltid. Och drack. Tyst. Mer och mer.

Barnen leker på gatan. De ler. Och skrattar. Och håller varann i händerna.

Snurrar. Jävlar. Snurrar. Jävlar. Och hoppar! Skit.

Jag kan inte titta.

II-14 Att inte kunna prata (Till dig.)

Efter skadan ville jag prata om allt som gått fel. All skuld, all ilska. Men jag kunde ju inte prata längre. Fattar du hur det känns att inte kunna prata. Inte kunna säga, jag älskar dig, jag hatar dig, jag måste gå och kissa. Inte ett ljud. Jag trodde aldrig mer jag skulle kunna få fram ett ljud.

II-15 Las vegas så snyggt. Lyxyacht i Cannes (Till dig)

Allt var nytt, mer, och starkt. Det var så snyggt. Kommer du ihåg? Första vintern i Las Vegas. Gud vad vi festade, dansade, lekte, badade, höll på. Det var som att flyga. Där inne i en värld där vi var stjärnor.

Eller lyxyachten utanför Cannes med greven? När vi satt med honom på heltäckningsmattan och gjorde hål i mjölkpaket med nålar och lekte att de var fontäner. Med vitt vatten. Gud vad vi skrattade. Och när vi dansade inne i Cannes på diskoteket med stenöar i en damm. Och efteråt i hytten? Du får inte berätta för någon. Vi var ju helt galna.

II-16 Knivarna är som nya i lådan (Till dig)

Häromda'n tog jag fram dina knivar. Inuti är lådan som ny, och när jag vek bort filten ligger de fortfarande där, prydligt i sina skåror. Alla arton. Som en armé, som bär en parad av minnen från alla de platser vi uppträdde på. Paris, Monte Carlo, Las Vegas, Shanghai. Singapore, Los Angeles, Melbourne, Dubai.

II-17 Otroheten (Till dig.)

Hon var ju för fan bara nitton. Bara ett barn. Tolv år äldre var du, och ett sådant svin. Så som jag litat på dig. Gjort abort, ställt upp. Trodde på dig, på oss, på vårt fantastiska liv. Fy fan vad jag hatar dig. En jävlar akrobatflicka från Ukraina. Som kan vika ryggen dubbel. Jag ser när du knullar henne om och om igen. Och hon går med på allt. Jävlar svin.

Gå till revisorn, ta en öl efter packen. Jag tyckte det var konstigt. Att du alltid kom så sent, så frånvarande. Men jag litade på vad du sa.

Det var på min trettioårsdag jag hittade brevet. Hade jag inte läst det hade ni hållit på ännu.

II-18 Rasen var verkligen läskiga (Till dig)

Rasen var verkligen läskiga. När taket gett vika och jag hamnat under och allting var svart. Du fick gräva fram mig. Eller när hela väggen rasa' och vi gled med båda två. Sex meter. Jag trodde inte vi skulle komma upp. Trodde vi skulle dö där på natten. Längst ned i det svarta stora bakom ladan under berget.

II-19 Doris på Skybaren (Till publiken)

Jag träffade Doris på skybaren. Hon drack alltid bara vatten. Hon var där för att träffa en gammal vän. Jag satt och tittade på utsikten och grät. Doris kom fram och fråga' vad det var. Hon satt tyst med mig i tio minuter. Sen berätta' hon om sina män. Misshandel, lögner, svek. Och nu är de döda, alla fyra. Och hennes son är också död.

II-20 Kniven i halsen. Kniv nummer tolv (Till publiken. Till dig.)

Det är arton knivar sammanlagt. Först nerifrån vänster sida. Sex knivar. [kk kk kk kk kk kk.] Sen samma på höger sida. [kk kk kk kk kk kk.] Sen motorn på och jag snurrar runt runt runt. Fort. Och du tar god tid på dig med de sista sex knivarna. Håller

publiken gastkramad. [kk kk kk kk kk kk.] Och jag visste att det inte kunde gå fel.

Och ändå hände det. I Paris den tionde april. Vi var trettioett. Det var den tolfte kniven. Längst upp på höger sida, vid örat. Jag såg precis hur du slant i greppet, skräcken i din blick, och hur den kom rakt emot mig som en projektil i en film. Den gick genom halsen, vid struphuvudet och fastnade i träet bakom. Jag var faststeglad, kände en underlig värme i hela kroppen och var säker att jag höll på att dö. Det blödde inte och jag stod blick blick stilla. Det gick tio minuter. Jag vågade inte röra en muskel. När läkarna fick loss mig och lade mig på båren svimmade jag. Med kniven kvar genom halsen. Undrar vilken det var? Nummer tolv...

II-21 Flaggan på tältet. Minnen (Publiken. Dig.)

Jag brukade sitta och titta på flaggan ovanpå det stora tältet. Den var lite fransig i kanten och när det blåste stod den alldeles rak. Då brukade jag fantisera: Om jag går åt det håll den pekar skall jag finna kärleken och det förlovade landet. Det var faktiskt så jag hittade dig...

Första gången. När vi satt där på bron. Så gick vi ner under och lade oss i gräset. Och du sade att vi skulle vänta. Att det inte är någon brådska. Vi höll varandra i handen, såg in i ögonen. Vi log.

Jag längtar så starkt ibland. Tillbaka hem. Hem till mamma och pappa. Hem till cirkusen, vagnarna, lyktorna, dofterna.

Och du och jag gick nere vid floden. Ljuset från cirkusen uppe på höjden. Den smaragdgröna himlen i skymning. Jag var så lycklig.

Det var sommarkväll och jag höll din hand.

II-22 Vi var verkligen galna. Flydde in i sex. (Dig. Publiken.)

Vi var verkligen galna. Guldets gjorde oss galna. Allt sex gjorde oss galna. All skuld, alla svek och allt som gick fel. Och du blev galen. Galen av spriten som rann i din hjärna och ställde all sans och förnuft bortom räckhåll.

Från början var det du som ville jag skulle binda dig. Det var roligt. Och den där gungan du byggde. Vi höll ju på jämt. Och gummikläder. Helt sjukt. Och öglorna vid sängen. När jag satt fast och inte kunde röra mig, kunde inte göra någonting. Du tog på mig. Retligt. Forsiktigt. Stack in... Sedan... Hårt... Gud...

Det var där vi verkligen möttes. När vi höll på och höll på.

Men när det svåra började... Vi flydde in i det mer och mer. Och jag började bli rädd ibland. Du var så arg... På mig, på livet, på allt...

Och när det hemska med spriten kom... Jag orkar inte tänka på det! Jävlar galning!

II-23 Tänkte inte hjälpa dig upp. Släckte ljuset. Skrattade som hyena (Dig)

Jag tänkte verkligen på allvar att jag inte skulle hjälpa dig upp. Jag hörde raset och att du ropade. Jag visste att hissen inte fungerade, att stegen var för kort. Det var så frestande. Att bara slippa allt. Du trodde jag var och handlade. Jag väntade två timmar. Och fantiserade, drömde om ett annat liv. Till slut segrade förnuftet, men det

var väldigt nära. Väldigt nära. Kanske hade det varit bättre. Så mycket vi kunde sluppit. Jag vet inte... Vet inte...

Du släckte ljuset. Jag var längst in i en av gångarna. Du visste att jag skulle få panik. Jag skrek och skrek. Mörkret, fukten, ljuden, råttorna. Jag var blodig när jag hittade hissen till slut. Och du bara skrattade när du stod där med flaskan. Skrattade som en hyena.

Scen III Det virvlar, svartsjukan och algblomman

III-01 Det virvlar av cirklar. Bultar. Ingenting. (I sig själv. Dig. Publiken.)

Det virvlar. Det virvlar runt runt, och de blir fler och fler. Cirklarna som kedjar i varandra. Böjer former, sluter mönster. De är överallt. I mig. Runt mig. Krälar de som maskar av oro och meningslös tid. Meningslös tid.

Det måste ta slut. Det måste ta slut. Hör du det!

Du fattar inte vad det är du har förstört. Det är livet vi pratar om. Vårt liv. Ditt liv. Mitt liv. Idiot.

Jag måste få frid. Någon liten stund måste jag det. Du måste hjälpa mig. Jag måste få tala med dig. Måste få tala.

Det är de grå bultarna. Stora huvuden. Sexkanter. I långa rader står de. Som på kö. En kö av kall metall som bankar i huvudet. Om och om. Om och om igen.

Liten, lagom, stor. Stor, större, störst. Liten, mindre, minst. Jag är ingenting. Minst en gång till. Vill jag leva. Högst en gång till. Vi var högst. Jag var högst. Och nu. Bara inte någonting. Ingenting. Ingenting alls. Bara tom jord.

III-02 Försvinna. Svartsjukan. Krasch boom bang. (Till dig.)

Det var nog det enda du ville. Att jag bara skulle försvinna. Försvinna bort från jordens yta så du kunde knulla runt med dina jävlar barnslampor. Göra med barn. Betala abort. Bara ta bort. Du är ond! Hör du det? Ond!

Och svartsjuk. Så jävlar svartsjuk. På ett år träffa' vi inte en enda människa mer än när vi handlade. Och sista halvåret fick jag inte ens åka med. Du blev för svart när du såg mig bland andra. Så du låste in mig när du åkte till affären. Du är inte klok. Hör du det. Fullständigt jävlar sinnessjuk.

Krasch. Boom. Bang. Krasch. Boom. Bang. Hur tror du det känns att vakna på morgonen klockan sex? Och se en dåre stå och skrika i sovrumsdörren. Krasch. Boom. Bang. Hela mammas porslin. Lugnt och metodiskt. Krasch. Boom. Bang. Det med blommor och fåglar som vi hade när jag var liten. Krasch. Boom. Bang. Innan varje tallrik skrek du att jag var en hora. Krasch. Boom. Bang. Sen välte du bokhyllan vid sängen. Krasch. Boom. Bang. Jag sprang och låste in mig i skjulet. Du bankade bankade bankade. Krasch. Boom. Bang. Krasch. Boom. Bang. Helvetet. Helvetet var det. Helvetet var du.

III-03 Vi dödade barnet. Mamma, mamma. Varför lämnade du? Och nu du...
(Inne i sig själv. Till dig. Till mamma.)

Jag dör. Sakta. Jag dog. Dö. Dödare. Dödast.
Vi dödade barnet i magen. De dödade. Det enda jag ville. Är det så mycket begärt?
Att få föda sitt barn? En gång?

Mamma. Mamma. Varför lämnade du mig så. Bara försvann. Fattar du inte att jag blev ledsen. Så obeskrivligt, outsinligt ledsen. Liten, ensam, svart. Stod jag där när du och pappa bara var borta. Borta från mig.

Och nu har också du lämnat. Jag saknar dig så. Jag saknar dig så outhärdligt mycket. Hela tiden. Och gråter stilla tårar som aldrig, aldrig sinar. Aldrig mer.

III-04 In i det mörka. Lodräta, mörkblå, tabletter, skära, tvätta (Publiken. Sig själv.)
Lodräta står de. Upprepar sig i sidled. I sidled. I mönster. Och tränger oss in i hörn. Hörn utan rum. Hörn utan plats. Tomma hörn. Slappa hörn.

Den mörka blåa fen skall rädda mig. Hon skall bädda mig in i sammetsång som räcker hela dagen lång och tvättar mörkret rent från slam. I mörkblå sammetsmakadam.

Nu tar jag en till. Aldrig mer än tre sade doktorn. Men jag tar en till. Jag bara måste ha en till. Två. Två förresten.

Nu skär jag. Vänster arm. Höger arm. Det är varmt. Mjukt. Skönt. Jag lever. Jag lever.

Skära, skära, rispa lite. Se vad fint det rinner ner.
Svåra, svåra, piska lite. Röda röda mer och mer.
Hmm. *sjunger nynnär*

Gud. Måste skölja. Bort. Tvätta. Rent. Bort. Smutsig. Äcklig. Är jag. Måste duscha. Måste skrubba. Hårt. Hårt. Om och om igen. Skall jag skrubba. Allt skall bort. Allt måste bara bort.

III-05 I alblommans famn (I sig själv.)

I alblommans famn är mörkret mjukt och svart.
Det sluter sig sakta om alla minnen du haft
Det svindlar i värmen, det sticker i ärmen,
Nu ropas ditt namn, nu skall du gå fram.
Det är helt tyst och det snurrar runt.
Det finns inga ägg att ruva och kläcka.
Det kommer inga arméer av ord.
Nej. Det är äntligen tyst. Äntligen frid.
I alblommans famn som blivit min hamn.

III-06 Rytmask Mörkret låter sakta (I sig själv)

Hon reser sig sakta och börjar:

Åttondelar

Mörkret låter sakta tiden snurra bort i evigheter
Mörkret låter sakta tiden snurra långt bort
Mörkret låter sakta tiden snurra bort i evigheter
Mörkret låter sakta tiden snurra långt bort
I det svarta, mitt i natten, i det svarta, mitt i natten, i det svarta, mitt i natten, i det svarta. Hoo...
I det svarta, mitt i natten, i det svarta, mitt i natten, i det svarta, mitt i natten, i det svarta. Hoo...

Scen IV Sitter ned vid byltet. Slutet. Epilog.IV-01 Pratar med honom på golvet. Dödar (Till byltet, dig.)

Fram till byltet.

Nu lyssnar du! Du kan inte bara ligga där och inte lyssna. Hör du det!

Sätter sig ner och bankar.

Du måste lyssna. Du måste höra. Du måste prata. Hör du det? Hör du...

Bankar snabbare. Skriker två evighetsskärande skrik.

Aaaaaaah, aaaaaaah...

Böjer sig ner och kramar.

Du... Det skall bli fint. Jag lovar. Det kommer att bli bra. Förlåt mig. Du måste stanna. Min kära. Kära... Förlåt...

Reser sig hastigt och börjar hugga.

Jaså! Du lyssnar inte!

Jag skall döda dig. Döda dig. Döda dig, din jävel. Fattar du! Jag hatar, hatar, hatar.
Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Reser sig igen. (Nu till publiken)

Så kommer han. Närmare. Och jag slår. Slår så hårt jag kan med brädan. Han skriker. Jag slår igen, igen, igen. Jag vet att jag måste. Han böjer sig. Sitter på knä. Känner blodet i pannan. Jag skriker kastar brädan rusar. Bort bort bort. Långt bort.

IV-02 Vad som egentligen hände. Alla slut. Till publiken.)

Du flydde! Ända till Liberia. Där har du en gruva med diamanter och åtta svarta älskarinnor. Du omkom i en bilolycka och du tog livet av dig genom att hoppa från det lutande tornet i Pisa. Och du sitter på rättspsykiatri och sonar allt du gjorde mot mig. Och jag dödade dig. Jag slog dig i huvudet med en planka. Och efter att de tog dig i San Fransisco sitter du i fängelse på livstid. Rättegången tog två år, men jag fick rätt. Och du drog med en yngre kvinna. Ni bor nu i Amsterdam och där har ni tre barn. Du arbetar på djurparken och har ansvar för lejonen och tigrarna.

Och jag sitter på mentalsjukhus och har inte sagt ett enda ord på tre år. Och jag arbetar med djurens rätt i The Doris Day Animal League i Kalifornien. Och jag sålde gruvan för 90 miljoner och driver ett framgångsrikt fastighetsbolag i London. Och jag dog efter att ha skurit mig svårt i handlederna med ett rakblad. Jag hade tagit massa tabletter. Och jag är trapetslärare på en cirkusskola och har tre adopterade barn tillsammans med min åtta år yngre man. Och jag sitter i fängelse på livstid för mord, och jag är home stylist i Berlin och gift med en läkare som undrar varför han hela tiden måste skriva ut mer och mer sömntabletter och antidepressiva till mig. Och jag arbetar ideellt på en kvinnojour i Stockholm och hjälper kvinnor som utsatts för fysiskt och sexuellt våld av sina män.

Epilog

En sensommarkväll när jag satt med Pia-Fina på karusellen under de färgade lamporna tittade jag på himlen och alla stjärnorna. De var som ett tak av ljus som strålade av löften. Så kom pappa och satte på karusellen och musiken. Vi åkte runt runt i en evighet och pratade om rymden, om oändligheten, om allt det fantastiska, svårfattbara. Mamma kom med saft och satte sig bredvid mig. "Min lilla prinsessa." sade hon, "När du blir stor kommer du att flyga ut i hela vida världen. Du kommer att vara världens vackraste, världens bästa och alla cirkusars drottning. Det finns ingen som lyser som du. Ingen som lyser som du. Min älskade sol och prinsessa. Det är du."

Lindans Upp och ner. Upprepa)